

for at svare herpaa spurgte den anden ham, hvilke Kavtationer han kunde møde med.

„Kavtationer? Forlanges der Kavtion?“

Hr. Søndergaard mødte Pers Overraskelse med et vantro Smil.

„Naa, saa det har De kanske ikke tænkt paa? Ja, nogen Sikkerhed skulde man dog gerne have. Og naar De har saa gode Udsigter, som De siger, saa kan det vel heller ikke være svært for Dem at skaffe et Navn eller to. — Hvormeget var det, De sagde, De ønskede at laane?“

„Tusinde Kroner.“

„Og for hvor lang Tid?“

„Jeg havde tænkt mig et Aar. Inden den Tid haaber jeg ganske sikkert at kunne tilbagebetale baade Summen og de paaløbende Renter.“

„Ja se, Renterne afdrages nu forud,“ sagde Hr. Søndergaard henkastende og tog i det samme en stor Bog, der laa paa Skrivebordet. Det var Københavns Vejviser.

Den lille Pige, der havde lukket op for Per, var imidlertid kommen ind i Stuen med en Dukke i Favnen. Hun havde et Øjeblik staaet lænet op ad Faderen, der med Stolthed havde ladet sin fede Haand køre rundt i hendes røde Krøltop. Nu, da han havde maattet slippe hende for at blade i Bogen, krøb hun op paa hans Skød og betragtede herfra Per med et forkælet Barns selvtilfredse og næsvise Mine.

„Jeg kan ikke finde Deres Navn her,“ sagde Hr. Søndergaard efter nogen Leden.

„Jeg opholdt mig sidste Aar i Udlandet,“ forklarede Per.

„Ja saa — De var i Udlandet.“

De gule Øjne gled atter op med et mistænksomt undersøgende Blik, der akkurat naaede over Bogens Kant. Saa gik de ned igen.

„Her staar en B. Sidenius, forhenværende Provst. Er det af Deres Familje?“

„Nej.“

„Saa er her F. Sidenius, Bogholder. Er det —?“

„Nej.“

„E. Sidenius, cand. jur., kgl. Fuldmægtig. Det er maaske heller ikke af Deres Familje?“

Per tøvede med Svaret.

„Jo,“ sagde han saa.